

HALKEAMA

MARI J. JOHANNA

Mari J. Johanna - Halkeama

HALKEAMA

Mari J. Johanna

Finth, nuori nainen seiso i eteisessään, katsellen ikkunasta ulos kesäiseen maisemaan. Aurinko paistoi kirkaalta taivaalta eikä pilven hattarakaan sitä häirinyt. Finth huokaisi syvään, tuntien suurta kaipausta. Kaipausta josta ei ollut itsekkään varma. Hän kääntyi ympäri ja katsoi nyt eteisen seinää jossa roikkui maalattu taulu purjeveneestä. Hän katseli sitä hetken miettien, kuka sen oli mahtanut tehdä? Sitten kääntyi takaisin ikkunaa päin.

Samalla hetkellä kun hän kääntyi, kuuli hän outoa kolinaa takanaan ja Finth kääntyi takaisin ympäri. Hänen ja taulun väliin oli ilmestynyt outo mies joka tuijotti Finthiä suoraan silmiin. Finth säikähti ja otti askeleen taaksepäin, mies teki samoin. Finth sanoi »Kuka olet? Mitä teet täällä? Mitä haluat minusta?» ja peloissaan hän meni vielä muutaman askeleen lisää taaksepäin. Mies katseli kummallisena, hämmentyneenä ympärilleen ja alkoi mumista jotain: »Mitä... mitä ihmettä? Mitä tämä on? En, en ymmärrä. Minä vain...» ja sitten hän kaatui maahan.

Finth tuijotti hetken kummissaan miestä ja kysyi, oliko tämä kunnossa? mutta mies ei vastannut

mitään. Finth astui lähemmäs miestä ja varovasti kokeili tämän kaulasta pulssia, ja tunsi sen. Mies myös hengitti normaalisti. Sitten Finth ymmärsi oudon miehen menettäneen tajuntansa, joka tuotti Finthille vielä enemmän ihmetystä. Hän olisi voinut kutsua ambulanssin tai poliisin paikalle mutta jostain syystä ei niin tehnyt. Sen sijaan hän kantoi miehen olohuoneen sohvalle ja laittoi peiton tämän päälle ja jäi odottamaan miehen heräämistä.

Outomies joka oli ilmestynyt kuin tyhjästä, pysyi tajuttomana pitkään, hyvin pitkään. Ensin Finth ajatteli hänen heräävän pian mutta kahden tunnin odottelun jälkeen mies ei ollut hievahtanutkaan. Finth oli laittanut miehen otsalle kostean pyyhkeen varmuuden vuoksi ja vaihtanut sen välillä uuteen. Mies kuitenkin vain makasi tajuttomana sohvalla.

Jälleen kaksi tuntia kului ja viimein Finth päätti soittaa ambulanssin paikalle. Hän näpyytteli hätänumeron valmiiksi puhelimeensa ja oli juuri soittamassa siihen, kun mies nousi istualtaan ja aukaisi silmänsä. Finth pelästyi ja pudotti puhelimensa lattialle. Outo mies kuuli sen ja käänsi

katseensa nuoreen naiseen ja kysyi »Kuka sinä olet?» peloissaan Finth ei kertonut nimeään vaan kysyi saman kysymyksen mieheltä, joka vastasi »Minä olen... niin, kuka minä nyt olinkaan? Odotas hetki kun yritän muistaa. Minä olen, olen... no, se ei tule juuri nyt mieleeni mutta missä ihmeessä oikein olen ja mitä teen täällä?» »Olet kotonani, ja samaa voisin kysyä sinulta. Miksi olet täällä? Onko aikomuksesi tehdä minulle jotain pahaa?» kysyi Finth, saaden heti vastauksen: »Ei, en usko, että olen täällä sitä varten. En oikeastaan tiedä yhtään mitään. Outoa. Minulla oli jokin hyvin tärkeä asia mutta olen unohtanut sen. Kuinka voi unohtaa tärkeän asian? Ja muutenkin, minusta tuntuu oudolta, jotenkin uudelta mutta samalla myös hyvin vanhalta.»

Mies katsoi uudestaan Finthiä ja sitten puhelinta, joka makasi lattialla, ja mies kysyi »Olitko soittamassa jollekulle?» Finth nosti nopeasti puhelimen lattialta ja sanoi »En, en kenellekään. Ettekö oikeasti muista omaa nimeänne?» »No en, ei ainakaan tule mieleen mitään nimeä. Onko se outoa?» »Sinussa on kaikki aivan outoa. Kertokaa, miksi tulitte kotiini? Kuinka oikein pääsitte sisään?»

Mies alkoi miettiä kysymystä ja sanoi pian: »Se on hyvä kysymys. En tiedä miksi olen talossasi ja...» »Tiedättekö te mitään?» »No tietenkin tiedän. Minä tiedän että... tuota... että olen talossasi. Kummallisia, en taida tietää paljoa mitään. En tiedä nimeäni, en tiedä sitä, miksi ja miten olen tänne päätynyt. En tiedä mitään itsestäni tai omasta elämästäni. En muista menneisyyttäni.» ja sitten outo mies hiljeni ja laski päänsä alas.

Finth katseli miestä, josta alkoi näkyä hämmennyksen sijaan pelko. Mies tuntui olevan tosissaan eikä todellakaan muistanut mitään itsestään tai kenestäkään muustakaan. Finth keräsi rohkeutensa ja meni miehen lähelle ja sanoi »Minun nimeni on Finth. Ehkäpä olisi hyvä, jos yrittäisit muistaa oman nimesi.» »Finth.» sanoi mies ja jatkoi »Onpas jännä nimi.» ja sitten hän jatkoi vaitonaisuuttaan. »Minun on vaikea auttaa sinua, jos et tahdo itsekään auttaa itseäsi. Sitä paitsi, eihän se sovi, että kutsun teitä nimettömäksi.» »Vai että nimetön?» mies alkoi tuumia ja ehdotti että häntä kutsuttaisiin *Nimettömäksi*. »Mutta eihän se ole mikään nimi.» Finth vakuutti. »No, nimeni ei ole tärkeä asia, vaan

se, mitä oikein olen unohtanut? Jotain hyvin, hyvin tärkeää.» »Olette unohtaneet aivan kaiken! Sehän tässä on tärkeää.» »Ei, en tarkoita sitä vaan jotain muuta. Se on aivan kielen päällä mutta en vain muista sitä asiaa millään.» Nimetön sanoi, kasvoillaan tuskainen ilme. Finthin mielestä outo mies, joka oli ottanut nimekseen Nimetön, olisi hyvä, jos hän menisi lääkärin tarkastukseen. Nimetön ei sitä tahtonut koska piti sitä varsin turhana asiana. Hän tahtoi Finthin auttaa häntä muistamaan tuo niin tärkeä asia.

Finth sanoi »Ensinnäkin minä ainakin haluan tietää, kuinka oikein päädyit tänne, voitko yrittää muistaa sitä?» »En muista.» Nimetön vastasi ja kysyi sitten uudestaan, missä he olivat? Finth ajatteli jo miehen unohtaneen, että oli tämän talossa, mutta pian selvisi Nimettömän haluavan tietää paljon enemmän kuin pelkän kotiosoitteen: »Missä kaupungissa olemme?» »No Lontoossa tietenkin.» vastasi Finth mutta Nimetön meni entistä enemmän hämilleen ja sanoi »Lontoo? Onpa kummallinen nimi kaupungille. Taitaa olla joku syrjäinen kylä, kun en ole koskaan moista kuullutkaan.» »Lontoo on yksi

kuuluisimmista kaupungeista maailmassa, kyllähän sinä sen nyt muistat!» »En, ei sano mitään. Entä missä valtiossa olemme, ja millä planeetalla? Vai onko tämä kenties kuu?»

Finth ymmärsi äkkiä Nimettömän laskevan leikkiä hänen kanssaan ja alkoi nauraa. Hän uhkasi nyt soittaa poliisille, jos Nimetön jatkaisi samaa rataa. Nimetön ei kuitenkaan ymmärtänyt Finthin olevan oikeasti epäluuloinen vaan pyysi nuorta naista antamaan Nimettömän kaipaamia vastauksia. »Olemme maapallossa tietenkin! Maa -niminen planeetta, haloo nyt!» »Vai Maa -planeetta. Mikä on planeettajärjestelmän nimi? entä galaksi? Millä galaksilla olemme?» »Kysyttekö oikeasti tuollaista?» »Olkaa kiltti ja vastatkaa, haluan todellakin tietää.» sanoi Nimetön ja sitten Finth kertoi heidän olevan aurinkokunnassa ja Linnunradalla.

Nimetön hätkähti ja tunsi jotain omituista, aivan kuin hänen kehonsa kihelmöisi jännityksestä. »Luulen että meidän on syytä jatkaa tätä keskustelua, Finth. Tunnen jotain.» »Mitä tunnet?» »Kihelmöintiä. Jatketaan, kerro lisää siitä Linnunradasta.» »En tiedä

siitä sen enempää. Miksi ihmeessä haluat tietää juuri siitä lisää? En ymmärrä, kuinka se voisit auttaa sinua, Nimetön.» »En minäkään mutta ehkäpä olen jonkinlainen tutkija ja kiinnostunut avaruudessa olevista asioista, ja se saa minut muistamaan asioita. Pian, kerro lisää!»

Finth yritti miettiä asioita, jotka liittyisivät avaruuteen mutta epäonnekseen aihealue ei ollut koskaan kiinnostanut häntä. Nimetön odotti jo malttamattomana Finthin jatkavan mutta joutui sitten pettymään kun nuori nainen ei osannut vastata mitään. »Voimmehan katsoa tietokoneelta!» mietti Finth ja Nimetön oli samaa mieltä. Finth haki nopeasti kannettavansa ja laittoi sen päälle, jonka jälkeen ojensi sen Nimettömälle. »Kirjoita siihen vaikkapa se 'Linnunrata' ja katsotaan mitä se näyttää. Voit lukea sieltä lisää.» Finth ehdotti. Nimetön kirjoitti haun ja klikkasi ensimmäistä linkkiä. Sitten hän alkoi hiljaa mielessään lukea. Finth odotti, käyden istumaan varovasti sohvalle Nimettömän viereen, vilkaisten vähän väliä tietokoneen näyttöä. Hänkään ei sanonut mitään.

Yhtäkkiä Nimetön pelästyi ja työnsi tietokoneen Finthin syliin. Hän nousi seisomaan ja sanoi »Andromeda. Sen minä olen joskus kuullut.» »Andromeda, mikä se on?» kysyi Finth. »Tuon laitteesi mukaan se on Linnunradan lähin suuri galaksi, mutta miksi ihmeessä se nimi on minulle niin tuttu? Se on ensimmäinen ja samalla ainoa asia, joka tuntuu tutulta, edes jollain tavalla. Siinä on pakko olla jotain, mutta mitä? Hmm. Finth, ovatko ihmiset käyneet siellä Andromedalla?» »No eivät tietenkään ole! Ihmiset ovat käyneet vain Kuussa.» »No hyvä on, mikä sen kuun nimi sitten on?» »No, pelkkä Kuu, meidän oma Kuumme.» sanoi Finth. »Vai pelkkä Kuu, ainakin se on helppo muistaa.»

Nimetön otti äkkiä tietokoneen Finthiltä takaisin itselleen ja alkoi selata jotain. Finth nousi ylös ja meni Nimettömän viereen ja katsoi koneen ruutua. Nimetön vilkaisi Finthiä ja kysyi »Mitä nyt? Miksi tulit siihen?» »Haluan tietää mitä oikein etsiskelet, ettet vaan menisi johonkin rikollisivuille.» »Miksi ihmeessä minä niin tekisin?» »Sanopa se.» vastasi Finth ja Nimetön meni jälleen hämilleen ja sanoi »Minä etsin tietoa Andromedasta, en rikoksista, ne

eivät kihlemöi minua. Mutta kerrohan, Finth, miksi olet yksin näin suuressa talossa?» Finth hämmästeli kysymystä ja sanoikin, ettei asia kuulunut Nimettömälle, eihän hän tuntenut tätä laisinkaan. Nimetön tuntui ymmärtävän Finthiä eikä kysynyt siitä asiasta sen enempää, vaan jatkoi tutkiskelua.

Finth oli hieman epävarma sillä Nimetön kysyi niin erikoisen kysymyksen, unohtaen sen samantien. Jostain syystä hänen teki kuitenkin mieli kertoa vastauksen Nimettömän kysymykseen ja sanoi »No hyvä on, asun täällä isoäitini kanssa, joka on nyt ystäviensä luona kylässä. Tämä on hänen kotinsa.» »Vai niin, miksi hänellä sitten on näin iso talo?» »Miksi se sinua kiinnostaa? Kihelmöikö se?» »Ei lainkaan, kunhan kyselen aikani kuluksi, sillä huomaa, että kaipaat seuraa.» »Minäkö kaipaan seuraa? Et edes tunne minua ja väität jo että minä kaipaan seuraa? Olet todella omituinen, Nimetön.» Nimetön katsoi nyt Finthiä ja hymyili tälle ja sanoi »Olen vai? Siltä minustakin on tuntunut koko ajan.» Nimetön selasi vielä hetken sivuja koneesta ja laski sen sitten viereiseen pöytään ja sanoi »Hyvä on, minun pitäisi nyt sitten muistaa jotain, jonka olen

unohtanut mutta kysymys kuuluukin, kuinka sen teen? Olen ainakin joskus kuullut tai lukenut sanan Andromeda, mitään muuta en muistakaan menneisyydestäni. Onko ehdotuksia, Finth?» »No varsinaisesti se, että kärsit muistinmenetyksestä, ei kuulu minulle, joten voinkin pyytää sinua poistumaan talostani.» »Mutta eihän tämä ole talosi.» »No ei ole, ei, mutta ymmärrät varmasti mitä tarkoitan.» »Enpä oikeastaan.» »Tarkoitan sitä, että sinä lähtisit nyt pois!» sanoi Finth, korottaen äänensä ja osoittaen kohti ulko-ovea.

Nimetön kääntyi ovea kohti ja kysyi »Mutta minne minä sitten menen?» »Se ei ole ongelmani. Haluan nyt olla vain rauhassa, en mitään muuta. Ole hyvä ja poistu.» Nimetön huomasi Finthin äänensävyssä turhautumista ja edelleen pientä pelkoa. Hän ymmärsi, että olisi paras lähteä pois ennen kuin Finth kutsuisi poliisin paikalle. Nimetön käveli laahustaen eteiseen ja siitä ulko-ovelle. Finth meni perässä, pysytellen parin askeleen päässä. Nimetön laittoi kätensä ulko-oven kahvalle ja kääntyi vielä kerran katsomaan Finthiä ja sanoi »Halkeama.» Finth ei ymmärtänyt ja alkoi vakuuttua siitäkin, että Nimetön

olisi myös joku hullu. Nimettömän katse siirtyi hitaasti Finthin takana olevaan seinään ja kysyi »Tuo halkeama seinässä, kuinka kauan se on ollut siinä?» Finth vilkaisi halkeamaa, joka kulki lähes kokonaan seinän poikki ja vastasi »En minä tiedä, niin kauan kuin minä olen täällä asunut? Miksi kysyt?» »En ole varma, mutta tuo halkeama kihelmöi.» vastasi Nimetön, irrottaen otteensa kahvasta ja lähestyen hitaasti halkeamaa. Finth meni sivummalle ja seurasi oudon miehen elkeitä. Nimetön kosketti varovasti halkeaman pintaa ja sanoi »Se tuntuu omituiselta. Se tuntuu erikoiselta. Se tuntuu... rikkinäiseltä.» »Tietenkin se on rikkinäinen koska se on halkeama. Nyt, ulos ja heti!» Finth huusi, repien Nimetöntä käsivarresta. Hän aukaisi ulko-oven ja työnsi Nimettömän siitä ulos, jonka jälkeen paiskasi sen kiinni.

Finth huokaisi helpotuksesta ja kääntyi ympäri. Hän nojasi ovea päin, sulki silmänsä ja ajatteli miehen olleen vain joku, joka oli karannut mielisairaalaista. Hän myös ajatteli, että jos mies tulisi uudestaan häiritsemään häntä, kutsuisi Finth poliisin paikalle. Finth aukaisi silmänsä ja katseli seinässä roikkuvaa

taulua purjeveneestä. Sitten hän siirsi katseensa alemmas halkeamaan mutta järkytyksekseen huomasi sen olevan poissa. Hän pelästyi ja kosketti varovasti seinää siitä kohdasta missä halkeama oli äsken ollut, mutta hän ei tuntenut mitään. Pelkkää sileää seinää. Finth kääntyi nopeasti ulko-ovelleen ja aukaisi sen. Nimetön seisoi keskellä pihaa, tietämättömänä mitä pitäisi seuraavaksi tehdä. »Nimetön, se halkeama, se on kadonnut!» »Kadonnut? Kuinka niin kadonnut? Sehän oli ainakin äsken siinä.» vastasi Nimetön ihmeissään ja pyysi Finthiltä lupaa astua sisään katsomaan seinää. Finth antoi luvan ja Nimetön riensi seinälle mutta samassa halkeama oli jälleen siinä. Finth näki sen myös eikä ymmärtänyt kuinka se oli siihen takaisin ilmestynyt.

»Kerro minulle, Finth, kuinka niin et äsken nähnyt sitä?» Nimetön kysyi ja Finth kertoi »No en vain nähnyt. Kun olin laittanut oven kiinni, käännyin ja suljin silmäni. Aukaisin silmäni ja se oli poissa, mutta kuinka se nyt on taas täällä?» »Niin, aivan, sitä minäkin ihmettelen. Varsin eriskummallista. Katsotaanpa jos minä kokeilisin kurkistaa halkeaman sisälle.» »Mikä järki siinä nyt sitten on?» »En tiedä,

mutta tunne joka minulla on, se kihelmöinti, se kasvaa kasvamistaan. En kuitenkaan edelleenkään muista mitään muuta kuin Andromeda -sanon. Jokin tässä halkeamassa on jokin, joka on hyvin tärkeää, mutta mikä?» Nimetön yritti katsoa halkeaman sisään mutta ei nähnyt mitään, aivan kuten Finth oli sanonut. »Vai niin, ei mitään. No, sitten täytyy miettiä asiaa uudelta kantilta.» sanoi Nimetön ja jatkoi »Finth, sinun täytyy nyt luottaa minuun, luotathan?» »En tieteenkään luota! Kuinka voisinkaan, kun et muista edes itseäsi?» »Niin, no, se on kyllä totta. Ethän sinä, enkä minäkään voi tietää, jos minä olenkin jonkinlainen sarjamurhaaja, joka vaanii uhriaan ja iskee oikealla hetkellä... tuota ei ehkä olisi kannattanut sanoa.» »Ai niinkö luulet?!» huudahti Finth mutta jostain syystä ei käsenyt Nimetöntä ulos.

Nimetön katsoi vuorotellen Finthiä ja halkeamaa ja sanoi »Entäs jos tekisimmekin niin, että me kummatkin suljemme silmämme hetkeksi ja aukaisemme ne sitten uudelleen? Olisikohan halkeama sitten kadonnut?» »Tuo kuulostaa typerimmältä ajatukselta mitä olen koskaan

kuullutkaan. Eihän siinä olisi mitään järkeä.» »Niin, ei olekaan, mutta sanoit äsken, että olit sulkenut silmäsi ja halkeama oli kadonnut, ehkä se katoaa uudestaan, jos sen teemme.» »Minä en sulje silmiäni, en ainakaan sinun läsnä ollessasi.» »Siihen juuri tarvitsenkin luottamuksesi, että luottaisit, etten tee sinulle mitään. En todellakaan tee, miksi ihmeessä tekisin?»»

Finth mietti hetken ja sanoi »Et kerro edes omaa nimeäsi, miksi luottaisin sinuun?» »Enhän minä muista sitä!» Nimetön vastasi ja jatkoi »Mutta vaikka sanot, ettet luota minuun, miksi ihmeessä et ole hätistänyt minua pois?» »Minähän hätistin jo kerran.» »Niin mutta miksi pyysit minua sitten takaisin?» Finth ei osannut vastata tuohon kysymykseen ja alkoi itsekin ihmetellä omia tekojaan. Hän ei todellakaan normaalisti käyttäydy tällä tavalla, mutta jokin tuntui vetävän häntä Nimetöntä kohti.

Nimetön mietti hetken ja sanoi »Ellei sitten... ehkäpä sinä, Finth, olet jonkinlainen keskiö tässä kaikessa.» »Keskiö? Tarkoitatko että minä olen aiheuttanut

muistinmenetyksesi?» »En tietenkään tarkoita. Mietitäänpä alusta. Kerroit katselleesi tuota taulua ja kääntyneesi pois päin, jonka aikana minä jotenkin ilmestyin taaksesi. Sitten sama juttu halkeaman kanssa, katsoit taulua, suljit silmäsi ja halkeama katosi. Mutta kuinka se voi olla mahdollista? Jokin tässä nyt puuttuu, jokin hyvin tärkeä asia, mutta mikä? Millä tavalla sinä liityt tähän, vai onko tämä kaikki pelkkää sattumaa? Eihän halkeama voi kadota ja ilmestyä sitten uudestaan, eikä ainakaan kokonainen ihminen voi vain ilmestyä kuin tyhjästä, eteiseen.»

Finth ei sanonut sanaakaan, hän oli yhtä ihmeissään kuin Nimetön, joka nyt astui lähemmäs Finthiä ja sanoi »Mutta miksi muistan Andromeda -sanat? Eihän siinä ole mitään järkeä. Jokin puuttuu, jokin puuttuu, jokin puuttuu... pakko miettiä ja saada selville. Auta minua Finth. Kerro, onko tässä päivässä ollut jotakin erikoista?» »Vai erikoista? No sinä tietenkin! Olet outo, olet tuntematon, en tiedä kuka tai mikä oikein olet ja...» »Seis!» Nimetön huusi äkkiä, laittaen sormensa Finthin huulille, pyytäen tätä toistamaan äskeisen. »Niin mikä?» Finth

ihmetteli. »No se minkä juuri sanoit. Sano se, mutta hitaammin.» Nimetön otti sormen pois Finthin huulilta, joka hitaasti sanoi »Mitä... minun... pitäisi... sanoa...?» »Ei, ei tuo vaan sitä edellinen, sano se, mitä äsken sanoit.» »No, en tiedä kuka olet, en tiedä mikä olet.» »Juuri tuo! Et mikä olen. Kihelmöinti alkoi uudelleen, kun sanoit sen, mutta mitä ihmettä se tarkoittaa, Finth? Olen aivan sekaisin, kuka minä olen? Mikä minä olen?» »Sinä olet ihminen.» Finth yritti rauhoitella Nimetöntä, joka alkoi hengittää raskaasti ja sanoi »Olenko? Oletko varma? No tietenkin olet, onhan minulla kädet ja jalat. Enhän minä voi olla mikään hirviö.»

Samassa Nimetön näki mielessään outoja olentoja, vihreitä ja punaisia, liskoja ja robotteja. Hän ei nähnyt niitä selvästi, ei erottanut kasvoja eikä liikkeitä, mutta selvästi hän muisti jotain. »Hirviöitä! Minä muistan hirviöitä!» hän huusi, horjahtaen taaksepäin seinää vasten. »Hirviöitä? Mitä tarkoitat, Nimetön?» Finth kysyi ihmeissään mutta Nimetön ei pystynyt vastaamaan. Hän tuntui olevan hyvin peloissaan ja alkoikin hikoilla hyvin paljon. Nimetön laskeutui lattialle istumaan ja sanoi »Miksi minä

pelkään näin paljon? Miksi ihmeessä? Kuinka voin muistaa hirviöitä, eihän niitä ole olemassa, eihän?» hän katsoi Finthiä, odottaen tältä vastausta. »Ei tietenkään ole, hirviöitä ei ole olemassakaan.» »Mutta kuinka sitten muistan sellaista? Muistan niin elävästi kohdanneeni hirviöitä, monen eri väristä, monen eri kaltaista. Vai olenko sittenkin hullu?»

Finth laskeutui Nimettömän eteen, laittoi kätensä tämän poskille ja sanoi »Katsotaanpa. Ei, et ole hullu, olet aivan tavallinen mies, jolla on muistinmenetyks.» »Mutta kuinka voin sitten muistaa niin elävästi hirviöitä?» »No, kun minä esimerkiksi luen kirjaa tai katson elokuvaa, joskus käy niin että eläydyn siihen niin voimakkaasti, että se tuntuu aidolta. Joskus jopa pelkään, lukiessani jotain. Minä eläydyn, ehkä sinulla on samalla tavalla käynyt ja nyt muistat vain sen. Mutta eikö ole hyvä, että muistat nyt muutakin kuin Andromeda -sanan?» »Tietysti on, mutta mielelläni muistaisin jotain mukavampaa.»

Nimetön jatkoi pohdiskelua ankarasti, sulkien silmänsä vähän väliä. Finth piti yhä kätensä Nimettömän poskillla ja katsoi tätä silmiin. Hän tuns

jonkinlaista lämpöä sisällään, ymmärtämättä sen tarkoitusta tai alkuperää. Hänellä vain oli lämmin olo katsellessaan outoa, tuntematonta miestä, jolla oli vakava muistinmenetys.

Nimetön mumisi jotain halkeamasta hirviöistä eikä edelleenkään ymmärtänyt niiden tarkoitusta. Finthin kuullessa Nimettömän mainitsevan halkeamasta jotain, vilkaisi hän seinää mutta halkeama oli jälleen kerran kadonnut. Hän sanoi sen nopeasti Nimettömälle, joka pomppasi pystyyn ja katsoi seinää nyt entistä tarkemmin. »Ei mitään jälkeäkään halkeamasta, hmm...» Nimetön pohti, kosketellen sileää seinää edestakaisin yhä uudestaan ja uudestaan. Finth nousi ylös ja seurasi hetken aikaa Nimettömän toimia ja sanoi »Sinä olit oikeassa, minä kaipaan keskusteluseuraa.» Nimetön vilkaisi Finthiä mutta ei tuntunut olevan kiinnostunut tämän sanoista, siitä huolimatta Finth jatkoi »Minulla ei ole ystäviä, olen oikeastaan aika yksinäinen. Ehkäpä sen takia olet vieläkin täällä. Ei kai se haittaa?» »Mitä? Niin kyllä, kyllä, ei haittaa laisinkaan.» vastasi Nimetön varsin huolimattomasti. »Entä sinä, Nimetön? Oletko sinä yksinäinen?» »Sen kun saisin vain selville.»

vastasi Nimetön ja meni hieman kauemmaksi seinästä, Finthin viereen ja kysyi »Mitä arvelet, miksi halkeama katoaa välillä?» »En osaa sanoa, ehkä sekin etsii seuraa.» »Halkeama, joka etsii seuraa, mielenkiintoinen teoria mutta mahdoton sellainen. Eihän halkeamalla voi olla ajatuksia.» Sitten alkoi pitkä ja syvä hiljaisuus. Nimetön sekä Finth tuijottivat tyhjää seinää, jossa roikkui vain purjevene-taulu. He seisoivat vierekkäin, pohtien omia ajatuksiaan.

Finth vilkuili vähän väliä Nimettömään päin, mutta tämä oli vain paikallaan, tekemättä minkäänlaista elettäkään. Hän selkeästi mietti halkeamaa. Hiljaisuuden päätteeksi Nimetön kääntyi hitaasti kohti Finthiä ja kysyi yllättäen »Missä vanhempasi ovat?» »Kuinka niin, miksi haluat sen tietää?» »Sinä kerroit, että asut isoäitisi kanssa täällä, ja että olet varsin yksinäinen. Missä vanhempasi ovat?» Nimetön kysyi uudemman kerran ja Finth epäröiden vastasi »Isäni lähti pois, kun olin kolmen vanha, en muista hänestä mitään eikä minulla ole valokuviaakaan hänestä. Äitini hylkäsi minut, kun olin yhdeksänvuotias, silloin isovanhempani ottivat minut

huostaansa. Isoisä kuoli neljä vuotta sitten ja isoäitikin alkaa olla jo vanha. Tuntuu kuin kaikki vain lähtisivät, jättäen minut yksin. Kaikki lähtevät, vanhempani, ystäväni, isoisäni. Kai se on luonnollista, mutta silti se sattuu.» »Oletko nähnyt äitiäsi sen jälkeen, kun hän lähti?» »Olen, kerran. Olin silloin kolmetoista, mutta häntä ei kiinnostanut minun elämäni lainkaan, pikemminkin päinvastoin. Hän puhui vain itsestään ja uskomattomasta ritaristaan, jonka oli löytänyt jostain räkäisestä kapakasta. Sen jälkeen en ole nähnyt häntä, mutta hän on lähettänyt joulukortin pari kertaa, ei sen enempää. Minä olen jäänyt lähes yksin. Vain isoäitini on enää luonani.»

Nimettömän kuunnellessa Finthin tarinaa, tuli hänelle suru ja paino rinnalle. Tarina, jonka Finth kertoi, oli hyvin surullinen ja Nimetön tahtoi lohduttaa häntä jollain tavalla ja alkoi kertoa omaa tarinaansa »Minun koko sukuni on kuollut. Se oli onnettomuus, tai oikeastaan sota, tai itseasiassa onnettomuudesta alkanut sota. Minun ja sukuni taustan vuoksi meitä vainottiin ja kaikki teloitettiin. Minä olin ainoa, joka pääsi karkuun...» Finth kääntyi hitaasti Nimetöntä

kohti, joka kertoi tarinaansa. Hän keskeytti tämän ja sanoi »Sinä muistat.» Nimetön lopetti tarinansa ja ymmärsi pian itsekin, että hänen muistonsa suvustaan oli palannut takaisin. Hän muisti heidän kaikkien kuoleman ja teloituksen, ymmärtäen sitten hänenkin olevan todellakin aivan yksin.

Äkkiä Nimetön alkoi itkeä ja huutamaan omia vanhempiaan ja sisaruksiaan. Hän tunsu kuin heidät olisi teloitettu juuri äsken ja hän olisi sen nyt saanut tietää. Tuska oli sietämätöntä ja hän laskeutui jälleen takaisin lattialle, pidellen päätään. Hän ei voinut ymmärtää kuinka oli unohtanut niin suuren ja merkittävän asian, ja joka kerta kun hän muisteli tapahtumia, itki Nimetön voimakkaammin.

Finth seiso i Nimettömän vieressä suruissaan ja tunsu syyllisyyttä siitä, että oli kertonut omasta elämästään. Samalla hän kuitenkin tiesi, että muistaminen olisi Nimettömän kannalta hyvä asia, vaikka se tuntuisikin tuskaiselta. Finth laskeutui alas ja halasi Nimetöntä ja lohdutti tätä: »Ei mitään hätää, kaikki on hyvin. Tiedän sen sattuvan hirveästi mutta ajattele, että muistit jotain suurta. Muistisi on palaamassa

takaisin.» »Niin mutta miksi vain hirvittävät asiat palaavat mieleeni? Haluan unohtaa sen kaiken kauheuden mitä minä ja perheeni olemme joutuneet kokemaan.» »Ei, Nimetön! Sinun täytyy muistaa, vaikka se tekeekin kipeää. Yritä muistella niitä hetkiä, hyviä ja huonoja. Muistele niitä.» »En pysty, muistan vain tuskan, en mitään muuta. En halua muistaa, haluan unohtaa!» »Voi Nimetön, en tiedä mitä tehdä. En todellakaan tiedä. En osaa lohduttaa enkä kertoa sanoja, jotka auttaisivat sinua. Mutta sinun on vain pakko muistaa, se on tärkeää. Ja kuten minullakin silloin, kun äitini hylkäsi minut, ajan kanssa se helpottaa. Kuten sanotaan, aika parantaa haavat, syvimmätkin sellaiset.»

Yhtäkkiä Nimetön lakkasi itkemästä ja hän nosti katseensa takaisin seinään. Hän pyyhki kyyneleet kasvoilta ja sanoi »Ajan kanssa helpottaa... aika...» »Mitä nyt, Nimetön? Muistatko jotain?» »En ole varma mutta kun sanoit aika, minua alkoi jälleen kihelmöidä. Mutta tällä kertaa minua alkoi myös jännittää paljon enemmän.» Nimetön nousi ylös ja laittoi kätensä seinää vasten, sulkien silmänsä ja sanoi »Minä muistan Andromeda -sanan, muistan

hirviöitä ja sukuni kuoleman. Sitten on tämä halkeama ja aika. Halkeama ja aika. Aika ja halkeama. Aikahalkeama. Aikarepeämä... aikarepeämä!» Nimetön huudahti, aukaisten silmänsä samalla. Halkeama seinässä oli tullut takaisin ja Nimetön otti kätensä pois siitä. Hän perääntyi, työntäen Finthin mukaansa, joka kysyi »Mitä nyt? Muistatko nyt jotain?» »En tiedä muistanko mitään, mutta tuo halkeama ei ole mikä tahansa halkeama, vaan pikemminkin repeämä. Jonkinlainen repeämä ajassa, ei, se ei voi olla. Vaan voiko?» »Mikä ihmeen repeämä ajassa? Mitä oikein puhut? Oletko sittenkin hullu?»

Nimetön kääntyi Finthiä kohti ja otti tämän käsivarresta kiinni ja sanoi »Jos minä olen hullu, mikä sinä sitten olet? Oletko vielä hullumpi, kun et pelkää minua?» mutta nyt Finthiä alkoi kuitenkin pelottaa, ja paljonkin. Hän pyysi Nimetöntä päästämään irti ja niin tämä tekikin ja jatkoi »Finth, olen nyt todella lähellä ratkaisua. Olen niin lähellä ja sinun on pakko auttaa minua. Autathan?» »Kyllä kait, mutta ole kiltti, äläkä pelästyä minua enää tuolla tavalla.» »En pelästyä, anteeksi, minä vain...

en tiedä. Jokin on tulossa, ehkä se on muistini mutta se pelottaa minua todella paljon. Se on jokin tärkeä asia, tärkeämpää kuin mikään muu mitä tähän asti olen muistanut.»

»Miten jokin asia voi olla tärkeämpää kuin omien, edesmenneiden läheisten muistaminen?» ihmetteli Finth. »Mutta se vain on tärkeämpää, Finth hyvä. Se on tärkeämpää kuin mikään muu tässä maailmassa ja minun täytyy muistaa se. Ole kiltti ja auta minua!»

Finth otti Nimettömän kädestä kiinni ja veti tämän olohuoneeseen, pöydän ääreen istumaan. Finth itse istuutui häntä vastapäätä ja sanoi »Hyvä on, minä autan, mutta en vain tiedä mistä aloittaa?» »Aloitetaan ajasta, kerro kaikki mitä tiedät siitä.» Nimetön vastasi mutta Finth ei osannut kertoa siitä mitään muuta kuin sen, että kellolla voi ottaa aikaa. »Pitääkö meidän katsoa siitä hakukoneesta uudestaan?» kysyi Nimetön mutta Finth otti häntä käsistä kiinni ja vastasi »Ei, sitä ei tarvita mihinkään. Sinä pystyt muistamaan ihan itse, keskity. Keskity niin paljon kuin vain pystyt, sillä se on ainoa tapa saada muistisi takaisin. Kerro minulle, mitä itse tiedät ajasta.» ja niin Nimetön kertoi sen minkä osasi:

»Aika on käsite, en tiedä millainen käsite, mutta ei ainakaan ihmisen keksimä. Ihminen on keksinyt vain keinon millä aikaa voidaan mitata, mutta itse aika... se vainoaa minua ja tunnen kihelmöintiä, kun se mainitaan. Ja tuo halkeama, repeämä tuolla, se liittyy jotenkin aikaan, mutta miten? En osaa millään yhdistää niitä kahta asiaa toisiinsa, niissä ei ole mitään järkeä. Koko halkeamassa ei ole mitään järkeä!» »Mutta onko aika juuri se, mikä saa sinut jännittämään? Onko mikään muu asia, joka aiheuttaa sen?» »Ei ole, ei. Pelkkä aika vain, mutta miksi olen jännittynyt? Miksi olen peloissani?»

Finth ei osannut vastata tuohon ja hänen mielestään se oli muutenkin varsin turha asia. Hän olisi tahtonut että Nimetön muistelisi omaa perhettään ja sukuaan, mutta Nimetön ei tuntunut olevan kuulevinaankaan Finthin ehdotusta vaan jatkoi ajasta: »Aika, aika, aika, mikä siinä on niin erikoista?» hän kääntyi katsomaan kohti eteistä ja mietteliäänä jäi sitä tuijottamaan. Finth tunsu olevansa turha, kun ei osannut auttaa Nimetöntä ja sanoikin »Ehkäpä minä en ole se, jota tarvitset. Ehkä olisi parempi jos joku ammattilainen auttaisi sinua.» »Mutta sinähän olet

ammattilainen.» Nimetön vastasi, kääntyen Finthiä kohti ja jatkoi »Sinä tunnet minut nyt paremmin kuin kukaan muu ja se tekee sinusta ammattilaisen. Sinä olet ainoa joka osaa auttaa minua. Olethan tehnyt jo paljon. Sinun ansiostasi muistan perheeni kuoleman ja jotain, joka liittyy aikaan ja tuohon halkeamaan. Jostain syystä mielessäni pyörii sana aikarepeämä, mutta en tiedä miksi.» »Sinähän sanoit, että tuo halkeama on jonkinlainen aikarepeämä, mikä ihme se on?» »En tiedä, se sana vain tuli mieleeni. Ehkä se on tärkeää, tai ainakin se tuntuu siltä.» Nimetön vastasi.

Finth katsoi Nimetöntä silmiin, ja tämä häntä. Finthille tuli jälleen lämmin olo ja hän salaa toivoi, että Nimettömälle olisi tullut sama olo, mutta Finth näki hänen silmistään tyhjyyden ja epävarmuuden, mieteliäisyyden, joka sokaisi Nimettömän Finthin katseelta. Nimetön sanoi pian »Finth, minä pelkään.» »Niin minäkin, Nimetön.» vastasi Finth mutta Nimetön oli eri mieltä asiasta: »Ei Finth, minä todellakin pelkään. Mitäs jos menneisyyteni on jotain kauheaa? Mitäs jos...» »Älä nyt taas aloita tuota! Ei voi mitään, jos olet jonkinlainen sarjamurhaaja, sittenhän sinun täytyy elää sen kanssa. Eikö pääasia

kuitenkin ole se, että olet nyt täällä, turvassa ja elossa?» »Niin, elossa... minä olen elossa mutta...» ja sitten Finth näki jälleen Nimettömässä oudon katseen, samanlaisen kuin aina silloin, kun Nimetön muisti jotain. »Mitä nyt, Nimetön? Muistitko taas jotain?» hän kysyi mutta Nimetön ei vastannut, hän vain laittoi ensin toisen kätensä otsalleen ja sitten toisen myös.

Finth seurasi jälleen tarkkaavaisena Nimettömän liikkeitä ja näki uudelleen tämän kasvoilla tuskan ilmeen »Onko kaikki hyvin, Nimetön?» hän kysyi ja viimein Nimetön vastasi »En tiedä, tuli yhtäkkiä päänsärkyä ja se voimistuu.» »Sinulle taitaa tulla migreeni, minulla on siihen lääkettä, odota hetki niin haen sen.» »Ei! Älä mene! Tämä on jotain muuta kuin migreeniä.» sanoi Nimetön, nousten ylös tuolista ja alkoi kävellä edestakaisin olohuonetta levottomasti. Hän siirsi molemmat kätensä ohimoilleen ja sanoi »Tämä päänsärky tuntuu niin vahvalta. Voi minun päätäni, tuntuu kuin se alkaisi räjähtää. Nuo sinun sanasi jälleen, ne kihelmöivät niin paljon.» »Mitkä sanat?» ihmetteli Finth ja alkoi toistaa niitä mitä viimeisimmäksi oli sanonut: »Jos

olet sarjamurhaaja, sinun täytyy elää sen kanssa. Olet täällä turvassa ja elossa.» »Tuo! Juuri tuo! Elossa!» Nimetön huudahti ja samassa hänen päänsärkynsä voimistui äkillisesti.

Nimetön kaatui lattialle polvilleen kivun takia ja hän alkoi huutaa tuskasta. Hänestä tuntui kuin hänen ohimoistaan räjähtäisi pian jotain, samoin kuin otsasta. Kipu levisi pian silmiin ja suuhun, ja sitten kaulaan ja hän huusi entistä kovemmin. Nimetön kaatui lattialle ja alkoi pyöriä mattojen päällä. Finth oli neuvoton, hän yritti mennä Nimettömän luokse, mutta tämä huusi, että Finthin täytyisi pysyä kauempana. Nimettömän tuskanhuudot vain voimistuivat, samoin kuin päänsärky, ja kipu levisi jo käsivarsiin asti, kunnes viimein Nimetön sanoi »Finth! Tuo minulle suolaa, äkkiä!» »Suolaa? Miksi ihmeessä?» »Tuo nyt vain!» Nimetön huusi kurkku suorana ja Finth teki työtä käskettyä. Hän riensi keittiöön ja otti hyllyltä suolapurkin, kun kuuli Nimettömän huutavan jälleen »Avokadoa! Tuo avokadoa ja mansikkajäätelöä, nopeasti!» Finth oli ymmällään mutta nopeasti etsi jääkaapistaan ja pakastimestaan noita kumpaakin mitä Nimetön

tahtoi. Onnekseen hänellä oli ne kummatkin ja hän riensi takaisin olohuoneeseen Nimettön luokse, kantaen tämän toivomia tarvikkeita mukanaan.

Nimetön repi ruokatavarat Finthiltä ja läimäytti ne kaikki samaan aikaan päähänsä, paketteineen ja purkkeineen. Suolan lasinen purkki meni sirpaleiksi ja avokadot muussaantuivat, lukuun ottamatta niiden isot siemenet, jotka iskeytyivät Nimettömän päähän. Jäätelö valui hänen otsallaan lattialle ja Nimetön kaatui sohvalle. Hänen hengityksensä alkoi tasaantua ja tuska hellittää, hän ei enää huutanutkaan. Finth oli nyt vielä enemmän ihmeissään ja kysyi »Kuinka suola, avokado ja mansikkajäätelö voi tehotuolla tavalla?» mutta Nimetön ei kuitenkaan vastannut sillä hän ei voinut. Päänsärky oli vielä sen verran voimakasta, ettei hän uskaltanut sanoa sanaakaan. Kipu, joka oli yltänyt hänen käsivarsilleen, oli mennyt pois, samoin kaulasta, suusta ja silmistä. Kipua tuntui enää otsalla ja ohimoilla.

»Se tuntui hyvältä.» Nimetön huokaisi viimein, kun viimeisetkin kivut olivat lähteneet. Sitten hän katsoi Finthiä joka oli jälleen kerran hyvin epävarma

Nimettömästä. Ihmetyksekseen Nimetön alkoi kuitenkin ensimmäistä kertaa hymyillä ja sanoi »Tiedätkö mitä, Finth? Minä muistan nyt kaiken.» »Ai muistat? Mutta kuinka?» »Kun puhuit siitä, että olen täällä turvassa ja elossa, se laukaisi päänsäryn, tai no, ei se oikeastaan päänsärkyä ollut, vaan sain muistini takaisin. Sitä se äskeinen oli. Ne ruokatarvikkeet, joita pyysin, lopettavat tuonkaltaiset päänsäryt. Älä kysy miten, sitä on hyvin hankala selittää. Mutta kuitenkin, kiitos sinulle, kun sain muistini takaisin.» »No jos kerran nyt muistat kaiken, kerro, kuka oikein olet? Mikä on nimesi?» »Minulla ei ole nimeä.» »Miten niin ei ole nimeä? Kaikillahan joku nimi on.» »Mutta minullapa ei, paitsi tietenkin Nimetön, jota voisin alkaa käyttää, tosin sekin on turhaa.»

Nimetön nousi ylös ja pyyhki kädellään jäätelöt pois hiuksistaan lattialle, pyydellen anteeksi sotkua. Hän istuutui takaisin tuolille, samoin Finth ja Nimetön sanoi »Koska muistini on palannut, muistan kuka olen, mistä tulen, ja minkä takia tuo halkeama on tuolla seinälläsi. Minä aion kertoa sen kaiken sinulle mutta sitä ennen pyydän sinulta vain yhtä asiaa, en

mitään muuta.» »Mitä asiaa?» »Sinun täytyy uskoa ja luottaa minuun, pystytkö siihen? Pystytkö uskomaan sen, minkä kohta aion kertoa sinulle? Sillä jos et pysty tekemään sitä, minun on turha edes aloittaa.» »Kyllä minä voin yrittää, tuskin se niin uskomatonta voi olla.» »Itseasiassa se on.» vastasi Nimetön, katseellaan pyytäen Finthiä uskomaan häntä edes hitusen verran. »Minähän sanoin jo, että voin yrittää. Kerro jo.»

Nimetön hymähti ja alkoi sitten kertomaan: »Jonakin päivänä ihmiskunta tulee levittäytymään pidemmälle tältä planeetalta. Pidemmälle kuin osaat edes kuvitella. Ihmiset asuttavat muita planeettoja aurinkokunnassa ja sen jälkeen vieraita planeettajärjestelmiä niin kauan, kunnes koko Linnunrata on asutettu. Mutta se ei tule riittämään meille, ei. Ihmiset jatkavat tutkimusmatkojaan ja loputtomia retkikuntiaan yhä kauemmas ja syvemmälle avaruuteen. Joskus koittaa päivä, jolloin ihminen saapuu Andromedan galaksille ja alkaa asuttamaan sitä. Ensimmäinen planeetta siellä, ensimmäinen asutus, jonka nimeksi tullaan antamaan Andromeda. Minä, nimetön mies, olen kotoisin juuri

siltä planeetalta, Andromedalta. Et usko sitä mutta niin se vain on. Minä kuuluiin ensimmäiseen retkikuntaan kohti uutta tuntematonta ja perheeni, sukuni oli hyvin ylpeä siitä. Kaikki oli niin hyvin, niin kaunista ja uskomatonta. Kaikki sujui hyvin, kunnes eräs turistialus joutui onnettomuuteen ja siitä seurasi se, että Linnunradan asukkaat nousivat kapinaan ja kaatoivat kaikki hallitukset. Syttyi sota, joka levisi Andromedan ensimmäiselle asutetulle planeetalle, sinne missä minä olin. Mutta se ei ole tärkeää, se ei ole asia, jonka tahdoin kertoa sinulle. Tärkeää on se, miksi minä olen täällä ja kuinka tänne pääsin?

Niihin aikoihin, kun sota syttyi, tutkijat, tähtitieteilijät ja kaikkien alojen tiedemiehet löysivät virheitä maailmankaikkeudesta, ikään kuin se ei ollut täydellinen. Universumin tasapaino oli horjumassa ja ympäri sitä alkoi ilmestyä halkeamia, repeämiä, juuri samanlaisia kuin se mikä on seinälläsi. Niitä ilmestyi myös jokaiseen hetkeen mitä universumissa on ollut; menneisyyteen, nykyisyyteen ja tulevaisuuteen. Jokaiseen paikkaan ja aikaan. Halkeamat eli aikarepeämät, ovat kohtia, joissa itse universumi, eli

todellisuus on hajoamassa ja kun repeämät suurenevat tarpeeksi, käy niin että universumi lakkaa olemasta. Toisin sanoen todellisuutta ei enää ole, jolloin kaikki mitä koskaan on tapahtunut ja tulee tapahtumaan, ei ole koskaan ollut. Koko maailmankaikkeus lakkaa olemasta ja sinä, kuten minäkin, emme ole koskaan olleet olemassa. Saatuaan selville nämä tosiasiat, suuri ihmiskunnan neuvosto päätti lähettää minut aikarepeämälle ja sen sisälle. Minun tarkoitukseni on paikata niitä ja sulkea repeämät, sillä ulkopuolelta se on mahdotonta. Kun minä olen halkeaman tuolla puolen, astun samalla ulos todellisuudesta ja silloin minua ei ole olemassa. Silloin kaikki tiedot ja muistot mitä minusta on koskaan ollut, lakkaavat olemasta, sillä en ole koskaan syntynytkään. Minä siis paikkaan repeämiä todellisuuden ja universumin toisella puolella paikassa, jota ei ole olemassa. Halkeama, joka on seinälläsi, ei ole pelkästään seinässä. Vaikka tuo seinä kaadettaisiin, halkeama ei kaatuisi sen mukana vaan se jäisi juuri tuohon samaiseen kohtaan missä se nyt on. Se näyttäisi leijuvan ilmassa, sillä oikeasti se on itse todellisuudessa. Se miksi minulta oli lähtenyt muisti koko elämästäni, oli se, koska minua ei

käytännössä ole koskaan ollutkaan olemassa. Olin unohtanut olemassaoloni mutta sinun ansiotasi muistan nyt taas ja se on minun pelastukseni, kuten koko todellisuudenkin. Finth hyvä, minun täytyy palata takaisin halkeaman sisälle ja jatkaa ikuista työtäni siellä. Halkeamia tulee jatkuvasti lisää ympäri universumia ja minun täytyy sulkea ne. Se, miksi ajauduin yhdestä repeämästä, juuri siitä yhdestä tietystä repeämästä juuri tänne, tähän aikaan, siihen en tiedä syytä. Juuri kun olin aloittamassa sen sulkemisen, jokin tuntui vetävän minua sitä kohti ja yhtäkkiä seisoinkin eteisessäsi. Finth, jos en mene takaisin halkeamalle ja sen sisälle, todellisuus lakkaa olemasta eikä meitä ole koskaan ollut olemassakaan.»

Nimetön nojasi taaksepäin ja vakavissaan odotti Finthin vastausta, tietäen, ettei tämä tulisi uskomaan sanaakaan. Finth pyöritteli noita lauseita päässään ja Nimettömän hämmästykseksi Finth ei tyrmännytkään täysin hänen tarinaa, vaan kysyi »Mutta jos kerran olet ennenkin ollut olemassa, kyllähän sinulla joku nimi on ollut?» mutta Nimetön ei muistanut sitä, se oli ainoa asia jonka hän ei pystynyt muistamaan ja

sen hän sanoikin Finthille, joka jatkoi »Tiedät, etten usko tarinaasi, sillä se on liian uskomaton ollakseen totta. Ja jos kerran tiesit sen etukäteen, miksi kerroit sen minulle? Miksi otat sellaisen riskin, että pelästyttäisit minut entisestään?» »Siinäpä se, Finth hyvä, koska minä kerroin vain totuuden.» »Miksi sitten kerroit sen? Miksi et mene halkeamalle ja siitä takaisin omaan maailmaasi?» »Tarkoitat siis paikkaan, todellisuuden ulkopuolella?» Nimetön korjasi mutta Finthille sillä ei ollut väliä ja hän kysyikin saman kysymyksen uudelleen, johon Nimetön vastasi: »Koska tarvitsen apuasi siihen. En pääse takaisin yksin, sinun täytyy auttaa minua.» »Ja ajattelet että auttaisit?» »En, sillä et usko minua etkä luota minuun enää lainkaan, jos jossain vaiheessa luotitkaan. Siksi minun täytyykin todistaa sinulle sen kaiken olevan totta. Tule, mennään eteiseen halkeaman luokse.»

Nimetön nousi ylös ja meni eteiseen, kutsuen Finthin mukaansa. Finth ei kuitenkaan hievahtanutkaan tuolista vaan sanoi »Sinun on ehkä parasta lähteä nyt.» »Etkö luota minuun?» »En, enkä edes tiedä kuka olet ja miksi olet täällä. En edes tiedä nimeäsi.

Oletko vain leikkinyt minun kanssani koko ajan?» kysyi Finth käden puuskassa. »En tietenkään, Finth. Ensinnäkin, en todellakaan muista nimeäni ja toiseksi, jos olisin halunnut leikkiä kanssasi, tuskin kertoisin tarinan, joka on aivan liian uskomaton ollakseen totta.» »Arvasin! Sinä myönsit tarinasi olevan liian uskomaton. Miksi ihmeessä pelleilet kanssani?» »En pelleille kanssani, Finth. Ole niin kiltti ja tule tänne eteiseen niin näytän sinulle totuuden halkeamasta ja todellisuudesta. Ole niin kiltti. Tee vain tämä, ja jos sen jälkeen et edelleenkään luota tai usko minuun, voit ajaa minut pois enkä enää koskaan häiritse sinua. Minä lupaan sen.»

Finth katsoi eteiseen, jossa Nimetön seisoi, käsi ojennettuna häntä kohti. Finth oli turhautunut, sillä juuri kun hän uskoi löytäneensä uuden mahdollisen tuttavuuden, osoittautui se jälleen kerran hulluksi. Jostain tuntemattomasta syystä Finth kuitenkin nousi ylös ja suostui Nimettömän pyyntöön. Hän varovasti ja hitaasti asteli eteenpäin kohti eteistä, peläten Nimettömällä olevan jonkinlainen juoni hänen varalleen. Hän otti Nimettömän kädestä kiinni ja

meni hänen viereensä seisomaan ja katsoi sitten halkeamaa seinällään. »Ja nyt, Finth, kosketa sitä varovasti sormellasi, yritä työntää sormesi sen läpi.» Nimetön pyysi.

Varovasti Finth kosketti halkeamaa mutta se tuntui aivan tavalliselta. Sitten hän kokeili varovasti työntää sormensa sen sisälle mutta tunsu seinän tulevan vastaan ja sanoi »Eihän tässä ole mitään erikoista, miksi pyydät minua tekemään näin?» »Työnnä kovemmin.» Nimetön kehotti ja Finth kokeili tehdä niin.

Äkkiä halkeamasta alkoi tulla kirkasta valoa, juuri siitä kohtaa mistä Finth työnsi. Ensin valoa oli vähän pieneltä alueelta, mutta sitten se levisi koko halkeamalle. Valo loisti niin, että Finthin oli vaikea pitää silmiään auki, ja suljettuaan ne, näki hän mielessään jotain ennennäkemätöntä; galakseja ympäri avaruutta, Linnunradan ja Andromedan. Hän näki sodan syttyvän ihmisten keskellä ja leviävän kuin tappavan kulkutaudin. Hän näki, kuinka universumissa alkoi muodostua pieniä murtumia, jotka suurentuivat halkeamiksi ja repeytyivät yhä

suuremmiksi. Kauhun valtasi Finthin mielen ja hän tunsi tärisyvän pelosta. Hän ei pystynyt aukaisemaan silmänsä ja näin ollen näki uudestaan ja uudestaan, kuinka universumin jokainen paikka ja aika itki, ja vuoti verta. Finth näki muinaiset ajan ja kaukaisen tulevaisuuden säihkyt, jota kuitenkin varjosti loputtomat halkeamat, jotka olivat suurentuneet auringon kokoisiksi. Maapallon taivas oli yhtä suurta repeämää, josta vuosi punaista ainetta todellisuuteen ja ihmiset kauhuissaan tiesivät maailman lakkaavan olemasta minä hetkenä hyvänsä. Samoin kävi kaikissa muissakin asutetuissa planeetoissa ja jotkut paikat olivat imeytyneet todellisuuden ulkopuolelle ja niiden olemassaolo oli kadonnut. Finth tärisi kauhusta, ja silmät suljettuna itki, pyytäen Nimetöntä lopettamaan nuo kauhun näytelmät. Vaikka Finth kuinka halusi, hän ei pystynyt ottamaan sormiaan pois halkeaman väliköstä, hän ei kyennyt liikkumaan lainkaan ja pian hän alkoi huutaa pelosta. Näin suurta kauhustusta hän ei ollut koskaan aiemmin kokenut.

Nimetön veti varovasti Finthin käsivarresta ja viimein Finth sai sormensa ulos halkeamasta, jonka valo sammui hetkessä. Finthin näyt olivat loppuneet

ja hän pystyi viimein aukaisemaan silmänsä ja liikuttamaan raajansa. Hän tärisi yhä pelokkaana ja itki ja halasi Nimetöntä, ja sanoi »Onko se sittenkin totta? Oletko sinä todellakin toisesta maailmasta? Kuinka sinä kestät sen kaiken? Kuinka pystyt elämään maailmassa, jossa todellisuus on katoamassa?» »Sitä varten minä olen olemassa, minä paikkaan ajan ja todellisuuden repeämät, jotta maailma ei lakkaisi olemasta.» »Mutta sinun työsi... se on ikuista eikä se lopu koskaan. Olet ollut todellisuuden ulkopuolella niin kauan, mutta silti niin vähän aikaa. Kuinka se on mahdollista?» »Finth hyvä, siellä missä minun tehtäväni on, siellä ei ole aikaa eikä paikkaa, siellä ei ole mitään, joten minä en ole olemassa. Minä en siis vanhene enkä kuole milloinkaan. Jotkut voivat kuvitella sen olevan suuri lahja, mutta sitä se ei todellakaan ole. Minun taakkani on pitää kaikki elossa. Yksin.»

Finth katsoi nyt Nimetöntä silmiin, oivaltaen jatkuvasti niin paljon uusia asioita. Pian hän kuitenkin ymmärsi, että Nimettömän täytyisi palata takaisin halkeaman toiselle puolelle ja se sai Finthin kauhistumaan: »Minä näin kaikki kaukaisen

tulevaisuuden tiedon ja taidon, ja näin myös sen, että sinun täytyy palata takaisin. Mutta jos palaat takaisin, mitä sitten tapahtuu? Katoaako tuo halkeama seinältääni? Ja kun siirryt todellisuuden toiselle puolelle, sinua ei ole koskaan ollut olemassa ja silloin kaikki mitä tänään on tapahtunut, ei ole tapahtunutkaan. Mitä se tarkoittaa, Nimetön?» »Se tarkoittaa sitä, että sinä tulet unohtamaan sen kaiken. Unohdat minut ikuisiksi ajoiksi, samoin kuin kaikki mitä olemme tänään tehneet.» »Kuinka se on mahdollista? En minä pysty unohtamaan mitään, tämä päivä on ollut liian erikoislaatuinen!» sanoi Finth itkuissaan. Hän kuitenkin näki Nimettömän silmissä surun, jonka nyt Finthille aiheutti ja Finth sanoi »Entäs jos tulen mukaasi toiselle puolelle?» »Se ei käy.» vastasi Nimetön. »Miksi ei? Sitten minä en unohda sinua, enkä tätä päivääkään.» »Jos tulet mukaani todellisuuden ulkopuolelle, se tarkoittaisi sitä, että sinä katoaisit maailmasta. Sinua ei olisi koskaan ollutkaan olemassa. Kaikki, jotka ovat joskus kuulleet sinusta edes jotain, unohtavat sinut ikuisiksi ajoiksi. Koko elämäsi, menneisyytesi, sitä ei olisi koskaan tapahtunut. Sinä olisit samanlainen kuin minä; pelkkä tuntematon olento, jonka

olemassaoloa ei tiedetä.»

Finth alkoi jälleen itkeä ja halasi Nimetöntä. Hän yritti sanoa jotain mutta suru oli liian musertava. Nimetön ei tehnyt elettäkään ja sanoi »Finth, minä tarvitsen apuasi nyt. Tarvitsen apuasi, sillä ilman sitä, en voi päästä takaisin sinne, minne kuulunkin.» »Entäs jos en suostu auttamaan sinua?» »Silloin koko todellisuus repeytyy ja universumi lakkaa olemasta. Silloin kukaan ei ole koskaan syntynytkään. Menneisyys, nykyhetki ja tulevaisuus katoavat.» »Mutta en halua sinun lähtevän! Etkö ymmärrä, että olen niin yksinäinen, niin yksinäinen? Minulla ei ole ketään muuta kuin sinut ja isoäitini joka ironista kyllä, alkaa kärsimään dementiaasta.» »Sittenhän se on hyvä, että tapasimme, sait vähän harjoitusta muistinmenetyksestä.»

Finth työnsi Nimettömän kauemmas itsestään. Hän pyyhki kyyneleitä kasvoilta ja sanoi »Mutta unohdan sen kaiken. Minä en pysty siihen. Tulen olemaan yksin koko elämäni, suruissaan ja onnettomana.» »Se ei pidä paikkansa, Finth.» »Mistä sen voit tietää?» »Minä olen nähnyt aikarepeämistä jokaiseen aikaan

ja hetkeen. Minä tiedän mitä kenellekin tulee käymään. Olen nähnyt, että juuri sinä, Finth, sinä tulet elämään onnellisen elämän. Se on varmaa se.»
»Ei sillä ole mitään väliä.» »Sillä vasta on väliä! Se on tärkeää, jopa tärkeämpää kuin minun työni halkeamien kanssa. Jos tulisit mukaani, se olisi yksi onnellinen ihminen vähemmän. Se olisi yksi elämä vähemmän, enkä minä salli sitä.» »Mutta minä haluan mukaasi, Nimetön!» »Jos tulet mukaani, koko tulevaisuutesi kaatuu ja katoaa. Sinun mahdolliset tulevat lapsesi eivät koskaan tule syntymään ja kaikki merkitykselliset tekosi, niitä ei ole koskaan ollutkaan. Sitä minä en salli. Riittää että minulle on jo käynyt niin.»

Nimetön meni nyt lähemmäs Finthiä, vilkaisten halkeamaa, joka oli muuttunut hieman pidemmäksi. Nimetön tiesi että hänen aikansa oli nyt palata takaisin todellisuuden toiselle puolelle ja kadota Finthin elämästä ja tämän muistoista. Hän kääntyi Finthiä kohti ja antoi tälle kultaisen kolikon, jossa oli omituisia merkkejä, sellaisia mitä Finth ei ollut koskaan aiemmin nähnyt. Ja Nimetön kertoi »Minä muistan nyt, että tuo halkeama on jäänyt jumiin, ja

siksi se veti minut tähän aikaan ja paikkaan. Tämä kolikko oli minulla mukana, kun ensimmäisen kerran siirryin pois todellisuudesta. Kolikossa on niin kutsuttua krynoenergiaa jonka avulla halkeamia pystytään aukaisemaan tarpeeksi, jotta minä pääsisin kulkemaan niistä. Ainoa ongelma on se, että sen voi aukaista vain ulkopuolelta ja sinä olet ainoa, joka voi tehdä niin. Finth, minä pyydän sinulta rohkeutta. Auta minua, auta kaikkia muita, jotka ovat eläneet menneisyydessä, nykyisyydessä ja tulevaisuudessa. Sillä sinä olet ainoa, joka pystyy pelastamaan meidät kaikki. Sinä pystyt siihen.»

Finth katseli kolikkoa kyynelehtien ja puristi sen nyrkkiinsä. Hän vilkaisi halkeamaa ja sitten Nimetöntä ja sanoi »Minä niin pidän sinusta, Nimetön. Pidän niin paljon, vaikka olemmekin tunteneet vain tämän päivän ajan.» »Niin minäkin pidän sinusta, Finth. Muista, että ilman sinua ja sinun puheitasi, en olisi koskaan pystynyt muistamaan itseäni. Sinä olet tärkeä, koko maailmankaikkeuden tärkein ihminen.»

Sitten Nimetön aukaisi Finthin kämmenen, jossa kolikko oli ja pyysi Finthiä käyttämään sitä. Finth nosti kolikon kohti halkeamaa, joka alkoi jälleen hehkua valkoista valoa, voimistuen nopeasti niin, että Finth sekä Nimetön melkein sokaistuivat. Tällä kertaa valo oli voimakkaampi kuin aiemmin ja Finthin täytyi peittää silmänsä siltä. Hän kuitenkin tahtoi sanoa vielä jotain Nimettömälle, joka oli juuri ottanut ensimmäisen askeleen kohti halkeamasta vuotavaa valoa: »Nimetön, et tainnut ymmärtää mitä tarkoitin sillä, että pidän sinusta. Minä pidän sinusta enemmän kuin kenestäkään muusta. Pidän niin paljon sinusta, että voisin melkein sanoa...» sitten hän aukaisi silmänsä ja näki suuren valon keskellä, Nimettömän seisovan. Hän oli aivan halkeaman edessä, odottamassa Finthin viimeisiä sanoja hänelle. »Nimetön, minä rakastan sinua! Ja koska rakastan, en voi unohtaa sitä, enhän?» Finth huusi mutta Nimetön ei vastannut mitään. Hän vain tuijotti surullisilla silmillään Finthiä jolle äkkiä tuli kylmiä väreitä, ymmärrettyään että tulisi unohtamaan myös rakkautensa. »Et voi tehdä sitä minulle, Nimetön. Et vain voi! En saa unohtaa sinua, miksi näin täytyy käydä? Nimetön, ole kiltti ja tule takaisin, en pysty

elämään ilman sinua!» ja sitten hän alkoi jälleen itkeä. Hän kuitenkin kuuli vielä Nimettömän sanovan: »Minäkin pidän sinusta, Finth, pidän hyvin paljon. Ja kuten sinä, minäkin taidan...» ja sitten Nimetön katosi valoon.

Itkuissaan Finth kutsui Nimetöntä ja tahtoi kuulla tämän viimeisen lauseen loppuun. Hän itki niin paljon, eikä pystynyt lopettamaan sitä. Valo, joka loisti halkeamasta, voimistui nopeasti ja Finth huusi »Ole kiltti äläkä jätä minua! Ole niin kiltti, Nimetön!» ja sitten valo katosi.

Finth kaatui polvilleen itkien mutta pian lopetti sen. Hän käänsi katseensa ylös seinään, jossa ei ollut enää halkeamaa. Finth katsoi ympärilleen ymmällään ja ihmetteli, mitä hän teki lattialla polvillaan. Hän nousi ylös ja sanoi »Mitä ihmettä äsken tapahtui? Miksi kasvoni ovat aivan märät? Aivan kuin olisin itkenyt mutta en muista sitä.» hän pyyhki kasvonsa hihaansa ja tunsu sitten kädessään jotain. Hän katsoi sitä ja näki oudon kultaisen kolikon. Se oli niin puhtaan väristä, että Finth saattoi jopa nähdä siitä oman peilikuvansa. Katsellessaan tuota omituista kolikkoa,

jota ei ollut aiemmin nähnyt, tuli Finthille omituinen tunne. Aivan kuin hän olisi unohtanut jotain. Hän tuijotti kolikkoa lumoutuneena, silmät pyöreinä ja oli ilman ajatuksia. Kolikko tuntui kihelmöivältä ja jotenkin niin arvokkaalta. Finth tiesi, että se oli hänelle hyvin rakas, mutta hän ei millään muistanut syytä siihen.

»Kolikko...» kuiskasi Finth itselleen ja jatkoi »Se on jotenkin niin, niin...» sitten hän kohotti katseensa takaisin seinään ja siinä roikkuvaan tauluun ja samantien hän unohti kolikon. Hän meni olohuoneeseen ja laittoi sen hyllylle ja meni sitten tekemään itselleen ruokaa. Hänellä oli valtava nälkä, aivan kuin ei olisi syönyt koko päivänä ollenkaan. Finth oli unohtanut Nimettömän ja kaiken mikä liittyi siihen.

Kolikko unohtui Finthiltä kokonaan. Hän ei enää muistanut sitä, tai sen olemassaoloa. Seuraavina päivinä hän ei koskettanutkaan sitä, samoin kuin seuraavalla viikolla ja kuukaudella. Pian oli vierähtänyt vuosi ja kolikko alkoi olla jo pölyn peittämänä hyllyssä, yhä samassa paikassa. Nopeasti

vuoden kuluivat ja vierivät, Finthin isoäiti kuoli ja muutto oli edessä. Kolikko tuli huomaamatta muuton mukana Finthin uuteen kotiin ja huomaamatta Finth laittoi sen lipastolaatikkoon, jota ei koskaan aukaissut. Vuosien mittaan Finth sai uusia ystäviä, hän piti asunnollaan juhlia ja illanistujaisia ja aina välillä joku hänen ystävästään löysi kolikon ja kysyi siitä Finthiltä, joka vastasi aina samalla tavalla: »Se on isoäitini perintökolikko, ruma kuin mikä.» ja sitten ystävä laittoi sen takaisin laatikkoon, jonne se taas unohtui.

Joskus kuitenkin kävi niin että Finth itse löysi kolikon uudestaan. Joka kerta kun niin kävi, jäi hän tuijottamaan sitä haltioituneena ja muisti äkkiä unohtaneensa jotain hyvin tärkeää mutta ei koskaan saanut sitä mieleensä. joka kerta hän myös laittoi sen takaisin laatikkoon, unohtaen kolikon saman tien.

Vuosien mittaan Finth löysi miehen ja meni naimisiin. He saivat kolme lasta, jotka kasvoivat lujaa vauhtia. Äkkiä he olivat jo kouluissa ja pian ensimmäisestä tulikin jo ylioppilas. Vuodet kuluivat nopeasti ja pian lapset olivat muuttaneet pois ja

menneet naimisiin. Finth sai lapsenlapsia ja hän pääsi seuraamaan heidän kasvuaan aivan läheltä. Finth oli onnellinen, hyvin onnellinen. Mutta välillä kun hän kolikkonsa löysi, huomasi hän kyynelehtivät ja tuntevan valtavaa surua, jota ei ymmärtänyt.

Finth vanheni päivä päivältä, ollen hyvin onnellinen. Hän pääsi eläkkeelle, samoin kuin hänen miehensäkin. Vuodet kiisivät yhä nopeammin ja pian Finthin mies menehtyi ja tuli hautajaiset. Finth jäi yksin, sillä hänen lapsensa eivät enää pitäneet häneen paljoa yhteyttä. Heillä oli omat elämänsä elettävänä, samoin kuin lapsenlapsilla. Finthin ystävät kuolivat yksi kerrallaan vanhuuteensa ja pian Finth huomasi olevansa viimeinen kaveripiiristään, joka oli enää elossa. Hän oli jo vanha nainen, lähes satavuotias ja lapset laittoivat hänet vanhainkotiin. Finth ei enää pystynyt kävelemään ja hän tiesi aikansa pian koittavan.

Kolikko oli kulkeutunut mukaan vanhainkotiin, pöytälaatikkoon, joka seisoi ankeana Finthin sängyn vieressä. Vieraita tuli viikoittain, yleensä Finthin lapset ja lapsenlapset ja pikkuhiljaa hän ei tuntenut

itseään enää yksinäiseksi. Sen jälkeen, kun hän oli muuttanut vanhainkotiin, oli hän joka ilta ottanut kolikon esiin ja katsellut sitä lumoutuneena, ihmetellen sen tarkoitusta ja alkuperää. Se oli niin haikean näköinen ja Finth kyynelehti aina, kun sitä katseli.

Eräänä iltana, kun taivas oli pilvetön, ja tähdet loistivat kirkkaina tummalla taivaalla, Finth oli ottanut kolikon jälleen käteensä mutta tällä kertaa ei ollut katsellut sitä. Hän tunsu sen kädessään mutta unohti jatkuvasti mikä se oli. Hän tiesi, ettei dementia ollut iskenyt, sillä kolikko aiheutti aina unohduksen. Finthillä oli silmät kiinni ja hän ajatteli omaa elämäänsä; edesmennyttä miestä, lapsiaan ja lapsenlapsiaan. Hän mietti isoäitiään ja tämän hautajaisia ja äkkiä hän muisti jotain, jonka oli kauan sitten unohtanut. Hän muisti sanan 'nimetön'. Finth aukaisi nopeasti silmänsä ja hämärässä näki vuoteensa edessä seisovan tumman hahmon, joka sanoi »Hei Finth.»

Finth siristi silmiään ja yritti nähdä paremmin tuota hahmoa. Ääni, jonka hän kuuli, oli tuttu vuosien

takaa ja Finth kysyi »Oletko sinä se outo mies?» »Minä se olen.» hahmo vastasi ja tuli lähemmäs. Finth näki viimein miehen kasvot ja hätkähti. Hän muisti yhtäkkiä kaikki unohdetut asiat kolikosta ja halkeamasta joka hänen seinällään oli ollut. Nimetön oli tullut takaisin.

»Nimetön? Sinä se olet?» »Kyllä, se olen minä.» vastasi Nimetön, joka ei ollut vanhentunut sekuntiakaan heidän viime tapaamisensa jälkeen. »Kuinka minä saatoin unohtaa sinut? Kuinka unohdin sen kaiken mitä yhdessä koimme, Nimetön? En koskaan ymmärtänyt miksi minusta tuntui kuin jokin puuttuisi. Mutta se olit sinä, sinä annoit kolikon minulle. Voi Nimetön, olen niin pahoillani, että unohdin sinut.» »Ei se sinun syytäsi ollut, Finth. Minua ei vain ollut olemassa, kun olin todellisuuden ulkopuolella.» Nimetön sanoi ja Finth kysyi »Mutta kuinka nyt olet täällä? Näiden kaikkien vuosien jälkeen?» »Kun palasin takaisin halkeaman toiselle puolelle, korjasin sen eikä se enää ollut jumissa. Sen takia halkeama katosi ja ilmestyi aina välillä uudestaan. Mutta kun olin sulkemassa sitä, ajattelin että tahtoisin nähdä sinut vielä kerran. En sulkenut

sitä kokonaan vaan jätin sen raolleen. Olisin tullut aikaisemmin mutta sinä aikana, kun olin tässä maailmassa sinun kanssasi, ympäri universumia ja aikaa oli tullut lisää repeämiä. Minulta kesti tämän verran saada ne korjatuksi ja nyt olen tullut takaisin katsomaan sinua, Finth.» »Tulit liian myöhään, olen jo niin vanha, yli satavuotias. Viime näkemästä on kulunut kahdeksankymmentä vuotta.» sanoi Finth huokaisten syvään suruissaan. Nimetön kuitenkin oli eri mieltä ja sanoi »Ei Finth, koskaan ei ole liian myöhäistä. Siinähan sinä olet, hyvän elämän eläneenä, aivan kuten lupasinkin. Vaikka oletkin yli satavuotias, minulle olet se sama nuori neito, joka auttoi. Sinä olet yhä täällä. Olet täällä minun kanssani.»

Nimetön laittoi kätensä Finthin kädelle, puristi sitä ja hymyili. Finth hymyili hänelle takaisin ja sanoi »Minä säästin kolikkosi. Joka kerta kun katsoin sitä, tunsin että olin unohtanut jotain hyvin tärkeää. Se olit sinä. Kaikki nämä vuodet olen ihmetellyt, ja se olit sinä. Olet nyt täällä, Nimetön.» »Niin olenkin. Tulin takaisin nähdäkseni sinut, mutta myös kiittääkseni sinua.» »Sinähän kiitit jo silloin vuosikymmeniä

sitten.» »Niin, kiitin sanoilla, mutta en koskaan antanut sinulle kiitoslahjaa.» »Mitä lahjaa tarkoitat, Nimetön?» kysyi Finth ihmetellen mutta Nimetön vain hymyili hänelle eikä vastannut mitään.

Nimetön kävi hakemassa vanhainkodin käytävältä pyörätuolin ja varovasti auttoi Finthin siihen istumaan. Vaikka Finth tiesi oman kuntonsa olevan heikko, halusi hän kuitenkin nähdä Nimettömän lahjan. Vaivihkaa Nimetön työnsi pyörätuolia ja Finthiä käytäville ja sieltä ulko-oville. Ketään ei näkynyt missään, hoitajat olivat muualla ja Nimetön vei heidät ulos. He kulkivat pimeän tähtitaivaan alla viileässä säässä. Finth oli ottanut mukaan huovan ympärilleen ja lämmitteli itseään sen sisällä. Sanaakaan sanomatta hän katseli tähtiä, hymyillen ja ollen onnellinen siitä, että muisti Nimettömän olemassaolon jälleen.

Kymmenisen minuutin ajan Nimetön työnsi Finthiä kaduilla, jotka olivat täysin autioita. Ketään ei näkynyt missään, ei edes eläimiä. Kaukaa kuului autojen huminaa ja puiden lehdet ääntelivät. Viimein he saapuivat vanhan, hylätyn ja ränsistyneen talon

pihalle ja Finth tunnisti sen heti; sama talo, jossa hän oli asunut isoäitinsä kanssa vuosikausia, ja sama talo jossa hän oli Nimettömän ensimmäistä kertaa tavannut. Kukaan ei ollut moneen vuoteen käynyt edes talon pihamaalla, jossa ruoho kasvoi pitkänä. Nimetön onnistui työntämään siitä huolimatta pyörätuolin ulko-ovelle, jonka hän aukaisi. Lukko oli rikottu kauan sitten ja ovi narisi vanhuuttaan. Nimetön työnsi Finthin sisälle eteiseen ja Finth näki eteisen seinällä halkeaman, täsmälleen samanlaisen kuin kahdeksankymmentä vuotta sitten.

»Miksi toit minut tänne?» Finth kysyi ja Nimetön kävi hänen eteensä alas ja otti tämän käsistä kiinni, ja sanoi »Haluan näyttää sinulle jotain. Se on lahjani.»
»Et kai vain näytä minulle taas niitä kauheuksia?»
»En tietenkään, vaan jotain paljon parempaa. Silloin aikoinaan näit kauheita asioita sen takia, koska halkeama oli jumittunut mutta nyt kun se ei ole jumissa, pystyt näkemään jotain aivan muuta. Jotain kaunista, sellaista mitä et osaa edes kuvitella.»
Nimetön sanoi ja työnsi sitten Finthin vielä hieman lähemmäs halkeamaa, josta alkoi hehkua hentoa valoa.

Nimetön pyysi Finthiä laittamaan sormensa halkeamalle ja niin tämä tekikin. Hetkessä koko ränsistynyt eteinen täyttyi valkoisesta valosta, jota tuli halkeamasta. Finth sulki silmänsä, aivan kuten kahdeksankymmentä vuotta sitten ja hän näki mielessään jotain aivan uskomatonta; Hän näki ja muisti kuinka Nimetön ei koskaan mennytkään takaisin halkeamaan. Hän näki, ettei Finth koskaan unohtanut Nimetöntä. Tuossa näyssä, joka tuntui ihmeellisen aidolta ja oikealta, Finth ja Nimetön ystäväystyivät, ihastuivat ja rakastuivat toisiinsa. Tutustuttuaan tarpeeksi, he menivät naimisiin ja pitivät suuret häät suuressa kirkossa. Paikalla oli Finthin isoäiti ja jopa äitikin, samoin kuin koko Nimettömän suku. Finth ja Nimetön menivät häämatkalle kauas lämpimään ja matkan jälkeen asettuivat asumaan yhteen. He saivat paljon lapsia, jotka menivät kouluihin, kasvoivat aikuisiksi ja menivät sitten myös naimisiin, saaden paljon lapsenlapsia. Finth ja Nimetön olivat onnellisia saadessaan elää yhteistä elämää. He vanhentuivat yhdessä, Nimetön myös, ja ajan mittaan he muuttivat yhdessä vanhainkotiin. Siellä he istuivat vierekkäin, kädet yhteen puristettuna ja Nimetön kysyi »Ovatko

kaikki lapset kunnossa?» »Kyllä ovat, Nimettömäni. He ovat kaikki kunnossa.» vastasi Finth hymyillen ja Nimetön sanoi »Sitten kaikki on tehty. Meidän työmme on valmis.»

Sitten Finth aukaisi silmänsä ja valkoinen valo palasi takaisin halkeamaan. Hän laittoi kätensä suunsa eteen ja hiljaa alkoi itkeä onnesta. Hän katsoi Nimetöntä, joka edelleen oli yhtä nuori kuin ennenkin ja Finth sanoi käheällä, itkuisella ja niin onnellisella äänellä: »Se tuntui niin aidolta, niin todelliselta. Minulle on tullut yhtäkkiä niin monta uutta muistoa meistä kahdesta ja lapsistamme. Aivan kuin olisin elänyt kahta elämää.» »Tämä on lahjani, kiitokseni sinulle, Finth. Kiitos siitä, että autoit minua aikoinaan. Nuo uudet muistot mitä olet nyt saanut, ne ovat todellisuutta ja todellisia sinulle.» »Mutta kuinka teit sen? Kuinka se on mahdollista?» kysyi Finth mutta taaskaan Nimetön ei vastannut.

Nimetön meni Finthin taakse ja käänsi pyörätuolin ympäri ja lähti työntämään häntä takaisin ulos pimeään. He lähtivät takaisin vanhainkotiin, jossa hoitajia ei vielääkään näkynyt missään. He pääsivät

helposti sisälle käytäviin aina Finthin huoneelle, jossa Nimetön auttoi vanhaa naista vuoteelleen. Nimetön peitteli Finthin, joka sanoi »Kiitos, Nimetön. Kiitos niin paljon. Muistot, jotka annoit minulle... minä olen niin onnellinen. Se oli se, joka minun elämästäni aina puuttui mutta nyt tuntuu siltä, kuin ne eivät olisi koskaan ollutkaan poissa.» Nimetön hymyili Finthille ja antoi tälle suudelman otsaan ja sitten Finth jatkoi »Sinä olet mies tuntemattomuudesta, mies ilman nimeä. Sinä pelastat kaikki maailman ihmiset ja olennot joka hetki, sinä teet kaikkein tärkeintä työtä, eikä kukaan ole koskaan kiittämässä sinua. Kukaan ei koskaan tiedä, että sinä olet olemassa mutta silti jatkat ja pelastat meidät. Sinä olet ainutlaatuinen.»

Nimetön naurahti ja sanoi sitten, että hänen olisi aika palata takaisin todellisuuden toiselle puolelle. Hän oli juuri lähtemäisillään mutta Finth vielä kysyi »Mutta entä sitten kun palaat sinne? Sinähän katoat todellisuudesta. Eikö silloin käy niin, että kaikki uudet muistot, jotka minulle annoit, katoavat sen mukana?» »Finth hyvä, universumi on arvaamaton. On olemassa asioita, joihin on selkeä selitys, ja

asioita, joihin taas ei löydy selitystä millään. Ne, mitkä on tarkoitettu tapahtuvan, tulevat tapahtumaan. Joskus kuitenkin, ilman mitään syytä, maailma saattaa yllättää. Jos oikein tahdot, sinä muistat ja muistojesi kanssa tulet elämään lopun elämääsi onnellisena. Jää hyvästit, minun Finth.»

Finth hymyili ja tunsu ensimmäistä kertaa olevansa todellakin onnellinen. Hänen muistoissaan oli kaksi eri elämää, joita hän oli elänyt; toinen ilman Nimetöntä ja toinen Nimettömän kanssa, ja noiden muistojen säestämänä Finth loisti nyt entistä enemmän kuin koskaan aiemmin. Hän sulki silmänsä ja puristi kolikkoa kämmenensä.

Nimetön katsoi hymyillen Finthiä joka vielä kuiskasi »Nimetön, mikä oli se lause joka jäi sinulta kesken? Se lause, jota et ehtinyt sanoa loppuun, kun palasit takaisin halkeamaan?» »Se lause löytyy uusissa muistoissasi, se löytyy kokonaisena. Kun etsit sitä, löydät sen, ja silloin tiedät mitä minä tarkoitin.» vastasi Nimetön, huomaten Finthin huokaisevan syvään, löydettyään juuri sen lauseen muistoistaan. Ja sitten Nimetön lähti.

Finth hengitti onnellisena ja rauhallisena, ajatellen uusia ja vanhoja muistojaan, eläen ne yhä uudestaan ja uudestaan. Hänen hengityksensä hidastui hidastumistaan ja hän tunsu rentoutuvansa ja rauhoittuvansa. Hän hellitti otteensa kolikosta ja viimein aukaisi kämmenensä. Kolikko putosi lattialle ja Finth hengitti viimeisen henkäyksensä ja kuoli onnellisena, kaksi elämää eläneenä.

Nimetön palasi takaisin vanhaan hylättyyn taloon ja sen eteiseen. Hän katsoi seinässä olevaa halkeamaa pitkään. Hän tiesi, että tällä kertaa hän ei tarvinnut ulkopuolista apua, sillä halkeama ei ollut enää jumittunut. Nimetön tiesi, ettei tulisi enää koskaan pääsemään takaisin todellisuuteen. Hän tiesi olevansa viimeistä kertaa halkeamien tällä puolella ja se sai hänet hetkeksi surulliseksi mutta ajatellessaan Finthin päässeen onnellisesti ikuisen lepoonsa, sai se Nimettömän hymyilemään. Nimetön kosketti sormellaan halkeamaa josta valkoinen valo alkoi jälleen loistamaan. Hetkessä Nimetön oli kadonnut, hän oli kulkenut takaisin todellisuuden ulkopuolelle jatkamaan ikuista korjaustyötään. Halkeama, joka eteisen seinällä oli, katosi ikuisesti eikä enää palaisi.

